

MECÛSİ ŞİİRLERİ

SEFA KAPLAN

6⁴⁵

A L T I K I R K B E Ş A İ R L E R İ

07

MECÛSİ ŞİİRLERİ

Sefa Kaplan

Ocak - 2004

Yayın Yönetmeni

Kaan Çaydamalı

Kapak Tasarımı

Altıkırkdört Yapın

Baskı

Umut Matbaacılık

(0-212) 637 09 34 - 04 11

ISBN 975-275-002

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında
-makul boyutlarda- izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve
yasalarımıza göre suç sayılmaktadır.

Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize
sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler yukarıdaki açıklamadan bağımsızdırlar.
Onlar istedikleri **ALTIKIRKBEŞ** kitabını veya metnini çoğaltabilir ,
bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil
“fotokopi fanzinleri” izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurundan
aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.
Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Yazışma adresi: Caferağa mh., ağabey sk no:42, Moda

Konuşma adresi: (0-216) 414 75 08 - 09

Fax: (0-216) 414 27 50

İnternet satışı: www.altikirkbes.com

MECÛSİ ŞİİRLERİ

Sefa Kaplan

A L T I K İ R K B E (Ş) A İ R L E R İ

Kadıköy, 2003

İÇİNDEKİLER

gurbetin yay burcuna
nakışlı kadınlar bahsi

moğol mahcûbiyetleri 61
oblomov mahrûmiyetleri 62

mecûsi günleri 11
muhasabe 14
deprem 16
geceleyin kadınlar 17
ten 18
med-cezir 19
yeryüzü ağdı 20
elvan 22
açelya 24
alaattin keykubat 26
vaha 28
yol 30
ikiz 32
vedâ 33
üzünç gazeli 35
niyaz 36
ebrû 39

sürüncemede bırakılmış
bir başka karşılaşma âni
üzerine dipnotları bahsi

muamma 42
nemfoman 44
yeniköy'de bir akşam 46
mühür 48
mülteci 50
kayıp kuşak 51
ricat sakinleri 53
karanfil 54
'dostlukların son günü' 56

ahlata ardıc dizip dilsiz
gezenler bahsi
hat 66
hattat 67
hakikat 68
barikat 69
cemaat 71
firkat 72

yerini yadığıyan
muhayyefât bahsi

yaratı 76
daktilo 77
sorak dağları'nda
bir tapınak 78
tanrı dağı düşleri 79
asrî zamanlar 80

yanmayı mütemadiyen
erteleyen âteşgedeler bahsi

mecûsinin sonu 84
son mektup 85

İTHAF

kimi sürekli dert
kimi serâpâ bağış
kimi belli-belirsiz bahar
kimi sadece kış

*olan
o özel
ve ziyâdesiyle
güzel
kadınlardır
aşklara
ve aşkların
izdüşümü
şiiirlere
sebep.-*

hep.-

gurbetin yay burcuna nakışlı kadınlar bahsi

MECÛSİ GÜNLERİ

1.

mecûsiyim, mecûsisin, mecûsi - ateş yakar
çekilip mağaraya gelincik olmak da var
bağbozumu düşleri yanardağlar ararken.-

akşam ki bir çocuktur, saçları kısa kırpık
avucunda aşklardan esirgenmiş bir çığlık
terkedilir masalar sabaha vakit varken.-

ama siz gülümseyin, nedir ki hayat başka
nar tarlası düşleri apansız gelir aşka
o gündüz değirmeni iplikleri sararken.-

ölüm de öyle işte, yoklar dal uçlarını
katlansak da nafiye çözüp sonuçlarını
akşamlar atlasını cesetlere sorarken.-

2.

siz son mecûsisi bütün güzel dinlerin
biz ise öylesine peygamber telâşında
kıyısından kolayca kırılan ipliklerin.-

sahi, sevincinizle katılınca geceye
bir deli pınar olur kururdu akan sular
gölgesi az gelirdi şizofren kirpiklerin.-

kayıt-kabul şartları, hangi din inkâr eder
gülümser bir ucundan bindiğiniz trenler
acının orta yeri hücrenizden de derin.-

biz ki dolunayların som altın ipeğinden
kefenler dokumuştuk bir bakış özleyince
bakınca görülen ne, bilmeyin bilinmeyin.-

3.

yaşantılar eskidir zamanın goncasını
ağır elmas göğüsler kendini yinelerken
o peygamber isa mı vurunca âsâsını
ömürlere serptiğı binlerce çakır diken.-

kimdi kuzey kışlası, kimdi acıya yelken
o ürkek dirimlerin kaydını tutan kimdi
bir cesedin dumanı omzunuzda tüterken
kaç cinâyet sırada, sayılmıyor ki şimdi.-

ama siz gülümseyin tanrılar kurban ister
tanrılar kurban ister ve bulur kendisini
bütün eller semâda: 'n'olur yüzünü göster,
ve bir kez olsun duyur yeryüzüne sesini!'

siz ilk mecûsisi bütün güzel dinlerin
belki son akşamdır bu, öyle dost öyle serin.-

bilmeyin bilinmeyin.-

MUHASEBE

ufak tefek kadınları sevdim hep
pek müşteki olmadan bekledim yollarını
boynuma dolanmış bulunca kollarını
kurtulmak için çırpındım sadece.-

içime çöreklenen bir akrep seslenirdi
hemen: saydam bir yürek taşıdığını
unutma sakın, böyle bağlanmaların
sonu gelmez, ayrılık yakın.-

neydi o zaman bütün o acıların anlamı
avcuma sigara basıp yumrukladığım camlar
neden kırılırdı birden, neden meselâ leylâ
beş vakit kanatırdı delik deşik yaramı.-

tarih şeritlerinde fazla yer tutmasa da
hâlâ dipdiridir binnaz dolu akşamlar
üç çocuk emzirmiş göğüslerine tapardım
yarım kaldı çok şey, yarım kaldım.-

şükran vardı bir de, kehribar olan kadın
nasıl da görkemliydi yoksul gecelerimiz
ne dünyalar bulmuştum kirpik gölgelerinde
londra göklerinde çınlarken sesimiz.-

orhan veli gibi sayacak değilim elbet bir bir
nakışlıdır her isim gurbetin yay burcuna
harcandı bazı şeyler, bu gidiyor gücüme
ölüme eksilirken neye yarar ki şiir.-

insanın aşklarıyla tanımlandığı bir çağda
yaşamak isterdim ben, kaydetmek kolay
olurdu belki üzerine ay düşen mecûsi bir
geceyi, yürekler adresi belirsiz kıyılarda tüterken.-

ben yorgun müsveddesi bütün büyük aşkların
gezerim kıyısında beyhûde akşamların.-

DEPREM

iyi ki göğüsleri var kadınların, yoksa
nasıl dindirirdik anne hasretini, büyük
bozgunlardan sonra gidip nereye
konaklardık, dişetlerimizde yarım elma
sevinci, dudaklarımızda tuz.-

yalan elbet süttten kesildiğimiz, her akşam
ağzımıza bir meme uzatılır belki diye
adımlarız kaldırımlarını kentin, üstelik
biri diğerine hediye gibi serilirler
caddelere, göğüslerinden ileride
yürüyen her kadın, mazruf kadar
maksadın da mümkün olduğunu
çarpar yüzümüze, ihtimal bunun için
mübalağa yoksuluz.-

hayır, ten hazzı değil sadece önünde
eğilip secdeye durduğumuz, yorgun
başımızı kenarına koyduğumuz bir
kehribar ırmak olmalı, içinde saydam
çakıtaşları memebaşları gibi ışıldayan
bir ırmak, ağzımıza doldukça boğularak
koşarız yine de koyu taraflarına doğru,
nedir öyleyse bir göğüste bulduğumuz.-

bir göğüsün gölgesine konaklayınca mı
farkedilir yoksa, freudyen gülüşlerle
yaralı ama inadına duyarlı,
ve paramparça bir insan
olduğumuz.-

GECELEYİN KADINLAR

ışık mı esirger yüzlerini yoksa kısıtırılıp
kaldıklarına mı yanarlar, biri bir sokak
lambasının kuytusunda biraz göğüs biraz
ten, diğeri makyaj tazeler yüksünmeden.-

gölüp de geçer öteden biri, jelatin bir dudak
besler aynayla kendisini, arzuları ödünç
alınmış bir geceden, kuşlar havalanır kendiliğinden
kanatları kırık hasretlerin adresini sorarak.-

ışık mı esirger yüzlerini yoksa omuz verdikleri
gece midir hep, üstten bir düğme çözülür birden
bir ömürdür belki de yatağa serdikleri
gizli bir öç alınır sanki tüketilen her bedenden.-

bilinmez ki asıl kimden.-

TEN

bu kalçalar göğüsler öldürür beni bir gün
sevdiğime değil de öldüğüme yanarım.-

saçlarını savurup yüzüme gülen genç kız
nedir muradın sahi bir küçük hikâyeye mi
görücüye çıkmışsın bütün göğüslerinle
adımı ezberlerken beni unutma e mi.-

elimi tutsan keşke tutup kalbine koysan
dokunup öylesine bir masal edinirdim
ürperirdin mutlaka biraz aşağı insem
ömür boyu tutkuyla teninde gezinirdim.-

uzun bacaklarıyla karşıdan geçen kadın
son sevişmenin hazzı mı kirpiklerini ezen
nasıl da davetkârsın mecûsi bir geceye
aldığın ilk yaradır avuçlarımda gezen.-

yırtmacından yadigâr alnımda kurşun izi
derin bir gölgeydi işte aklımı karıştıran
şöyle bir bakacaktım başka amacım yoktu
serin bir bölge şimdi bizleri buluşturan.-

yeryüzünün bütün güzel kadınları, uzak
bir limanda bile yokların kalbinizi, dile
kolay, size adamıştık kendimizi, yaşları
geçkin ömrümüzün artık mezar taşları.-

kıyısında gecenin isminizi anarım
öldüğüme değil de, sevdiğime yanarım.-

MED-CEZİR

eğilsem üzerine nemlenir gözüm birden
ellerim kandillere gider kendiliğinden.-

banyoda seni bekler kolu kıvrık bir bornoz
kıvrıp unutmuşsun kıyamam ki açmaya
soluğun da şurada, dağılmamış duruyor
uzanıp öpeceğim hazır hemen uçmaya.-

bedeninin izini benimsemiş bu yatak
ne kadar tepinsem de zerresi silinmiyor
yastığın üzerinde saçlarından birkaç tel
ne zaman bırakmıştın hatırlamak neden zor.-

gözlerin de burada kıvılcım kadar diri
ibadet kadar keskin gözlerin de burada
olmasa ne yapardım doğrusu bilmiyorum
sen bana bir ülkesin bense küçük bir ada.-

baktığın ayna bile kırılmamışsa hâlâ
ümidimin ebrûsu ruhumda bir emektir
beklerim kainatın ıssız gecelerinde
seni sevmek biraz da bu bekleyiş demektir.-

eğilsem üzerine nemlenir gözüm birden
ellerim mendillere gider kendiliğinden.-

YERYÜZÜ AĞIDI

-anı için-

toronto'da ayşe abla'nın lokantasında
adına aylar çizdiğim bir kadın vardır
gezer usul usul masaların arasında
göğsünün yarısı istanbul, diğer yarısı
bir ömre nakışlanan o tuhaf acılardır.-

müşteki değildir yine de, sürüklenirken
bir diyârdan ötekine, yakıştırır alnını
aynaya bile, üzerinde serpildiği ülkeyi
yeryüzüyle barıştırır, eh gazetecilik
var ya serde, bir türkü çökünce içine
çatalla bıçağı birbirine karıştırır.-

istanbul'dan kanatlan bir güvercinin,
göğüslerinin arasına konmak için çırpın
dığını, bilsin isterdim, o şimdi gezinirken
toronto'nun aşklara adres olan sokaklarında,
resminin üzerine kazârâ düşürdüğüm iki
damla gözyaşını, bulup silsin isterdim.-

kolay değil biliyorum, insanın ayaklarının
altından çekilmeye görsün zemin, demin
buradaydı desem de nafîle artık, içine
doęduęum bir ülkenin utancı biner omuz
lar ma, otuzlarına varmadan k blesini
terkeden bir kadın, bir fotoğraf karesine
dönüşür birden, bir yanında tayvanlı bir acı,
diğer yanında yürek burkan bir sancı.-

vaktiyle londra'da ya arken bir mülteci
tel   yla, olur olmaz bahaneler icat edip
giderdim kıyısına okyanusun, ateşiyle
yüreęimi yakan bir de hasret olurdu elbet,
savrulmak dert değildi, bakardım öylesine
kim nerede k   lm   , kimler kabrine gurbet.-

toronto'da ay e abla'nın lokantasında
hayli ürkek bir kadın mumları yakıyor
arada dışarı çıkıp istanbul'a bakıyor
ve gecenin geç bir saatinde soruyor kendi
kendine: ilk neresinden yaralanır a klar
a klarla aramızda şimdi kıtalar mı var.-

yüzünü yerden kıskanan ve her  im ek
 akımında  slanan ermeni bir sevgili,
bir bahar dalı gibi geziniyor mumların
arasında, bir tarafını uzak bir ülkede
bıraktığı belli, bir tarafını taşıyor hâlâ
Çantasında, toronto'da ay e abla'nın
lokantası'nda, her ak am kendi halinde
bir  yin vardır, yurtsuz kılan bizi gülüm
kıyısına çiğ d   m    ürkek haritalardır.-

ELVAN

34 plakalı yeşil bir polo
saydam bir su gibi ortaköy'e aktı
dolmabahçe önündeki ıslak çınarlar
ve caddelere dökülen külliyetli
miktar da hüznün, işi-gücü
bırakıp arkasından baktı.-

34 plakalı yeşil bir polo
kaldırımında yenik bir adam bıraktı
adam dediysek o da kendi çapında
miyop gözlükleri tel tel burun
kemiklerinde, avuçları hayli âşinâ
yangınlara zaten, yine de kuşanıp
bütün cesaretini, bir sigara daha yaktı.-

34 plakalı yeşil bir polo
neredeyse kendine çarpacaktı
otomobilin içinde ürkek bir kadın
kadının içinde eksik bir erkek
her trafik ışığında ürpererek
effâtun çantasına davrandı birden
gözbebekleri sanki biraz ıslaktı.-

34 plakalı yeşil bir polo
rengine rağmen hayli kuraktı
geride kalan adam düşündü biraz
hayat denilen şey hepten çoraktı
antalya gecelerinde bir çift kiraz
gezinmişti dudaklarında işte
kirazı ülkesine zaten bırakacaktı.-

34 plakalı yeşil bir polo
saydam bir su gibi ortaköy'e aktı
kadın giderken kiblesine doğru
üsküdar üzerinde bir şimşek çaktı
bir alev yaladı boğaz'ın sularını
bir alev düğümlendi adamın boğazında
dokunulsa tetiğe sanki ağlayacaktı
bebek yokuşunu tırmanırken bile
kadının elleri simsi sıcaktı.-

AÇELYA

1.

tanrı'nın işine bak ki sen
gidip seul'de bile,
kendisine hamile
bir açelya buldum ben.-

ama nasıl güzeldi, nasıl masaldı birden
bir deprem telâşıyla geçti kirpiklerimden
seul'de törpülenen akşam üzerlerinden
bir ağıt kaldı artık, bir de açelya şimdi.-

kendisine taşraydı, kendisine gurbetti
sığındığı sahiller ömürlere bir dertti
ıssızlığa direnir ne ağıtlar üretti
ismine gül serptiğim muhayyel sevgilimdi.-

gecesine gül döken çocuğumdu o benim
ağıtlar ağırlarken bulduğumdu o benim
ona armağan olsun varsa artık bedenim
sorsanız cevabım yok, sahi açelya kimdi.-

tanrı'nın işine bak ki sen
gidip seul'de bile
kendisine nafîle
bir açelya buldum ben.-

2.

bir damla köpükten yaratıldığında sen
ırmaklar yoksul kalır ellerin ıslanırdı
dudaklarından kirpiklerine doğru esen
her rüzgâr rüyasını annenden kıskanırdı.-

sonra akşam olurdu, yoksul kore akşamı
bir bulut kaynar gider ırmağa yaslanırdı
bira bardaklarında yitirilen her hüznün
doğduğun yeri bile görmeden uslanırdı.-

kıyısında ırmağın bir orman uğultusu
hem izmir, hem de seul hep senden beslenirdi
kör kandil arayanlar akşama yenik düşüp
şiir kokan ismini geceye seslenirdi.-

tekrarlıyorum ben de: açelya yurdum benim
görmedin yeryüzünde mülteci olduğumu
keşke senin isminle dokunsaydı kefenim
anlar mıydın acaba sende ne bulduğumu.-

ALAATTİN KEYKUBAT

bugün
üşküdar'ın bütün ölülerine
ve karacaahmet'in dirilerine
fatihalar gönderdim olur olmaz
sebeplerle, erdemlerle ve sefaletlerle
örülü ömrüme bir başka gözle baktım
hatıralar ağır ağır binerken omuzlarıma
kendimi serin servilerin gölgesine bıraktım
bileklerimde acem kürdî bir yasemin
keşke alaattin keykubat'ın olsaydım senin.-

usturayı kapatıp yürüdüm sona doğru
yırtık haritalarda yitip gitmiş selçuklu
şaşırdım birden, ayaklarımın altından
sanki kendiliğinden, kaydı işte zemin
birkaç mezar taşı daha okusaydım keşke
birkaç ömrün daha kıyısına sokulsaydım
keşke alaattin keykubat'ın olsaydım senin.-

kahıyor ne de olsa söylenmemiş üç-beş söz
bahı çökertmek için gelincikler kahıyor
bir de ürkek bir yağmur cinnet temrinlerinde
yanmayı bilen yürek nerde olsa yanıyor
yüzünü gördüm sonra, tutuştu kirpiklerim
keşke alaattin keykubat'ın olsaydım senin.-

sen bilmezden gelirsin, kanatmaz ruhunu
artık akşamlar, ezanlar düşerken minarelerden
bir acem seccadesi gibi gezersin elden ele,
oysa ben, bir güle benzetmeye bile
kıyamazdım seni, gözbebeklerine dokunmaya
doyamazdım, şimdi artık nafîle
bir aşkın cenaze namazına çağrılır cemaat
kanar ayak uçları ebrûlî bir kefenin
keşke alaattin keykubat'ın olsaydım senin.-

ah tesbihimin kehribarı,
böyle midir hayat sizin memleketlerde
içime saldıgın akreplere inat, eksik
inen bir sonbaharı kucaklıyor şimdi kainat
utanır alaattin keykubat,
ben utanırım
ana heyhat.-

ah peygamberin yadigârı
adresi sende gizlidir hâlâ
mağara kapısını örten
örümceklerin, önlenebilir
bir aşka türkü söylerken
çocuklar, keşke
alaattin keykubat'ın
olsaydım senin.-

VAHA

varlığını fırsat bilip
bir vaha edinmiştim kendime
kuytularında serin mercanlar
barındıran bir vaha
hani insan günün birinde
ve arzuların en derininde
yakın olur ya allah'a
işte öylesine bir vaha.-

şimdi
yokluğunu fırsat bilip
sahralar giyiniyorum eynime
denk düşürebilirim eğer
kirpiklerimi kirpiklerime
'zaten bir sahraydın sen'
diyorum kendi kendime
sahranın çöl olduğunu da
yeniden öğreniyorum.-

günün birinde sana
hani mimoza apartmanı'nda
yürürken göğüslerinden kiripiklerine
doğru ve ezanlar kanatırken ruhumu,
'senden sonrası yok' demiştim
erguvanlar çiçeğe durmamıştı daha
ve sorulması gereken hiçbir hesap
sorulmamıştı
hesap geride dursun
nasıl olsa bulursun
seni ölümüne götürecek treni
ayakların incinir
ziyâde yorulursun.-

bense,
artık nedense
çekip fotoğraflarını önüme
intiharı deniyorum
hiç değil cesedime
mukayyet olur musun.-

SEVİNÇ

ziverbey'den kazasker'e doğru
kentin en uzun caddesinin ortasında
birkaç kible ve birkaç çekitaşı durur
caddenin solunda ben,
sağında sevinç oturur.-

fahrettin kerim gökay'dır caddenin adı
'minibüs yolu' diye bilinir kamu tarafından
eskiden sıradan bir yoldu işte benim için
şimdi solunda bir yeryüzü haritası göze çarpar
sağında yazılmayı bekleyen bir destan.-

kentin en kalabalık caddesidir aslında
üniversite bir yandan, bir yandan hastane
ve bitmeyen bir trafik, artırır nüfusunu her an,
sevinç'le ben, el ele yola çıkınca ziverbey'den
veya kazasker'den, sakinleştiririz koca caddeyi
zaman zaman.-

sokakların arasından, ümraniye'nin bıçkın,
sarıgazi'nin hırçın gençleri akar, sağır kentin
şizofren çocukları, bir başka dünya olan
bağdat caddesi'ne özlemle bakar,
anlayan gözlerle yürürüz aralarından
anlamayan gözlerle yargılarlar bizi
kirpiklerini bile kırpmadan.-

kazasker kayıtlardan düşerken
sevinç'in omuzlarına dolanırım ben
sevinç parmaklarıma dolanır, geç
veya erken bir telâş ediniz, soldan
bir hoyratlık kuşatır caddeyi,
usulca çıkarız biz sağdan.-

aşk güzelleştirir bizi cadde'ye rağmen
halkın sevgisi oysa, sanki nazar boncuğudur
kırılır göz değince üzerine, söz değince kırılır
dökülür sokaklara birkaç damla kan, kör kamuyu
umursamadan, sevinç
uzanır dudaklarıma birden,
birkaç cinayet daha
silinir sanki
haritadan.-

anlaşılmıyor sahiden de bazı şeyler
yaşanmadan, yaşlanmadan.-

İKİZ

belki yanlış belki doğru
ikiz kardeşiydi ebrû
aynaya yüz tutan sevinç'in.-

biri ürkek ve sakın
diğeri derin bir öfke
kuşanır atlasını
dili serâpâ keşke.-

kimi zaman da tersi
ebrû kar kandilidir
baktığı yerde mendil
ıslanır birdenbire
inadına bu demler
sevincim gelir aşka.-

bakıp da geçemem ki
ikisi tam da annem
birinde ömrüm vardır
ötekisi cehennem
yüreğim yanar gider
ölürüm o da başka.-

kim kimin ikiziydi
kimdi sahi öz annem
siz orada durunuz
isteseniz de gelemem
yerinde yellere eser şimdi
eksilmeyen bilincin.-

VEDÂ

geldi oturdu
konuştu biraz
kırpık kıvılcım
gözler buzdağı
bağırdı hatta
erken bir niyaz
yaktı içimi
haksızdı ama
böyleydi hayat
direnmedim de
sustum sadece.-

bitmişti masal
rüya bitmişti
vurup kapıyı
çekip gitmişti
sarsıldım, evet
kırıldım, doğru
ah bu cemiyet
kalbimde ağrı
banyoya koşup
kustum sadece.-

cinayetti bu
hem de intihar
bahar düşleri
şimdi tarûmar
dışında huzur
içim sonbahar
sözün hükmü yok
sustu şarkılar
kırılmadım ki
küstüm sadece.-

gözümü dikip
baktım resmine
dönerken başım
mumlar sönerken
koştum yatağa
kokuydu işte
kalmıştı senden
bir de saç teli
öptüm hüzünle
dişizi duran
bileklerimi
kestim sadece.-

kan usul usul
aktı, usandı
can usul usul
bıktı, usandı
sevinç ne sandı
ben ne sandım
baktım aynaya
ayna usandı
hakikatse bu
ben de usandım.-

sustum sadece.-

ÜZÜNÇ GAZELİ

şimdi gidip yataklara vurmalyım kendimi
dışı lacivert, içi mavi battaniyelere vurmalyım.-

koyu bir karanlık çökerken üzerime, aynanın
karşısında bile çırılçıplak durmalyım.-

aşklara yakışan bir yüzüm vardı eskiden
aynayı değil artık, yüzümü kırmalyım.-

susuyorsun sürekli, ağır bir kilit gibi
buna rağmen bir soru daha sormalyım.-

yaraya merhem olur mu, umudum yok gerçi ama
bütün çalar saatleri yeniden kurmalyım.-

ah kehribar aydınlık, ah ruhumun adresi
seni ben şimdi artık nerede bulmalyım.-

nerede bulmalyım.-

NİYAZ

çekip kendini kenara
biraz aynaya baksan
yahut bıraksan, ara
sına yolların, arasına
bir bahar gibi aksan
kıyıda duran yıllara
terketsen biraz kendini
o uzak uçurumlara
göz görse de yanılır
zarafet sinar seni.-

ömür dediğin ne ki
dolanır burcu akrep
acılardan mürekkep
bir yazgı olup çıkar
anlamıyorsun sanki
insandır bir gün bıkar
bir ben değil inan ki
ahbaplar kınar seni.-

aşklar kıyıda dursun
bırak eğilsin gölge
istersen bulunursun
terkettiğin her bölge
çeker ırmağa seni
biraz kendine yetsen
yahut ayna tüketsen
belki de durulursun
ismine gül dökenler
cehâbil sanar seni.-

bu eksik maruzâtın
kandil olsun kıblesi
yahut solgun bir mendil
boğarken son nefesi
edindiğinle yetin
nasılsa cinayetin
aşklara sunar seni
şu tuhaf cemiyetin
gün gelir edep üzre
göklerde yanar seni.-

bir ben değil inan ki
ahbaplar kınar seni.-

EBRÛ

kelimeler biriktiriyorum hayatım hakkında,
yorgun cemseler gibi omuzlarıma binen kelimeler
gülde abdest tazelemeyi unutan her kelime
saçlarımdan çekip kamûslara vuruyor beni,
her kelime kendiliğinden bir kâbûsa dönüşüyor
tutarlı bir cümle kuramıyorum buna rağmen.-

yumruklarım taze bir çocuk mezarı sanki
yeniden deneniyor meyhâne akşamlarında
kemiklerle çelik-çomak oynayan kelimeler
bile dindirmiyor akrebin sancısını, artık
bütün kitapları yeni baştan yakabilir,
tanrı'nın karşısına yeni bir yüzle çıkabilirim.-

yine de anlatmak isterdim sana, oğullarının kemiklerini
kucaklayan bir babanın yarı sarhoş saltanatını,
yahut henüz buluşa ermemiş kızının gelinliğini
kanla yıkayan bir annenin yerinden yüksünmeyen
suratını, yitirirdi belki bütün kutsal kitaplar
alınlarda bir leke gibi duran mahremiyetini birden
sen de ürperirdin akla rahmet olan cinnetinden.-

kelimeler biriktiriyorum senin için, matarastı bomboş
askerler gelip geçiyor cesedimin üzerinden,
kaldırımlara bile yüktdüm eskiden, kaldırımlar
bana yük şimdi, kiminle hesaplaşacağım ki,
insanlar eğleniyor sınır boylarında, tanrı dersin
senden değil kendisinden müşteki.-

sen,
güneşli'den kartal'a sürüklenen
bir servisin ön koltuğunda savursan da saçlarını
akreptir bu, gelip yıkar bir gün bütün inançlarını
iki omzunu ve bir göğsünü güneşe tutarsın
pendik civarındaki her cinayetin hesabı da
senden sorulur artık, kan yürür parmak uçlarına
bir bahar dalı gibi dahil olduğun bir ömürden
bir tebessüm bile bırakmadan çıkarsın
katlanarak bütün sonuçlarına.-

içimdeki akrebi çoktan çayırlara saldım
yorgun cemseler kendi halinde bir mayın artık
bir sen vardın kelimelerle bezeli bir atlas gibi
hem kelimelere hem de ömürlere gidilirdi senden
senden nereye gelinirdi bak onu bilmiyorum
alınımdeki çibanları yerleştirdim yerine yeniden
yüzüm yok artık yeryüzüne yüz tutacak
utanıyorum kelimelerden.-

İKİNCİ BÖLÜM

sürüncemede kalmış bir başka karşılaşma
ânına dair dipnotları bahsi

MUAMMA

-adalet ve halim ağaoğlu için-

yürek, karaciğer ve ten,
beden eskir sırayla
bilinç ise hep diri,
söyler bir başına,
yitirdiği
o eski şiiri.-

geçmişin telâşlarıyla yüklü bir tren
o uzak ülkeden gelen bir armağandı sanki
gidiyor birer birer, göz göre göre üstelik
çürüyor, ne gemi ne yelken, seyir iklimlerinde
yaldızı yitik bir ayna sadece, her gece
kıyısına yıkılıp ömürlere baktığımız
baktıkça bıktığımız o ezeli muammâ.-

fakat bilinç hep diri, arzuyu bir beden zinciri
gibi alıp kuşanıyor, iri kelimeler nasıl da yük,
dağlar dağları devirip söylüyor aynı şiiri
çökük omuzlarına yüklenen her atlas
çekiyor ayaklarından o mahzun keneviri
kanat gölgelerinde karanlık bir ilkyaz.-

yürek, karaciğer ve ten, bir bedenden
taşra düşen dirim haritaları sanki, omuz
başlarında gezinen telâşlı bir denizden
pek bir şey kalmamıştır, fakat bilinç
hâlâ diri, dizlerinin titremesine aldırmadan
kuşanıyor aynı kafiyeleri, kirpiklerini yâr
gülüşlerinden kaldırmadan üstelik,
de ki tarihten hiç ders almamıştır.-

nasıl da arzulu, oysa ürkek, ürpererek
bakıyor çürüyen atlasına bedenini, hayli
seyrek saçlarında geziniyor elleri, sussa da
bir şey değişmeyecek, konuşuyor buna
rağmen, kelimeler kerpeten, dilleri
zencefîl, tırmanıyor yokuşu engerek
muammâ bu olsa gerek.-

terkedilen her beden, bir yokluğa
sürüklenirken eskiden, yeniden çıkıyor
karşısına yeryüzünün, bilimlerinden
kuşkuluyduk zaten, satır aralarında
gizlenen kuşluk vakitlerinde,
bakılıyor aynaya hep birden
sahi siz kimdiniz,
sesinizin yankısı kadar
bile değil miydiniz.-

değişmiyor sorunun seyri:
çürürken her şey ışık hızıyla
bilinç neden bu kadar diri
içimize bıraktığı ürkek sızıyla
özleyen kim eski kafiyeleri.-

NEMFOMAN

kendi halinde, hatta hayli mütereddit
bir kadındı önceleri, solgun bir sokak
arasıydı sanki, elti ve görümceleri.-

selam bile vermezdi oysa, üstelik
hazırdı bahanesi: aynalara yol alın
dığında, ayna olmak gerekir, kalın
dığında yollarda her şey akrep, her
şey zehir ve susarak ekledi sonra:
annesini, bir anne müsveddesi, babası
dersen, dile kolay, uzaktan akrabası.-

ortaköy'de
öylesine bir akşamdı, geriye çekip
kirpiklerini, göğüslerini masaya yasladı
peççenin kıyısını oyup sonra, ürkek
bir telâşla, güyâ sezdirmeden geçmişini
kucakladı: 'bunlara ilk dokunan
babamdı benim, alkol kokardı nefesi,
inan tuhaf oluyor insan, babası tarafından
öpülünce göğüsleri, zihnimde kalan
en belirgin imge:
köpük ve kan.-'

‘şimdi gördüğüm her bedende, babamı
arıyorum ben de, kan kusturmak için
değil sadece, bilinsin istiyorum, her gece
bir bedenden diğerine taşınırken niçin
yetinmediğim, bilinsin istiyorum, nice
genç kızın katlinde babası vardır
gerisi ise artık karanlık sarnıçlardır.-’

ey kızların eynine kefen biçen babalar
sayıya gelmezsiniz ciltlere sığmazsınız
tarihe yüz çevirir yüz­süz de kalmazsınız
odalardan arsızca gelip geçen babalar.-

kendi halinde hayli makûl
bir kadındı önceleri
clti bile beğenmiyor
artık görümceleri.-

YENİKÖY'DE BİR AKŞAM

- mete tunçay, gönül paçacı ve yücel demirel için-

bizim yücel bugünlerde
çoktan unutulmuş mezartaşlarını
okuyor divanyolu'nda, bir italyan
bilim adamının yazacağı kitaba
katkıda bulunmak için, sağında
padişah mezarları, çocuk mezarları
solunda, soluğunu yadırgayan solgun bir
sokak arası dokunuyor sesine, telâşlarını
esirgemeyen bir müezzîn sayılmazsa
şâyet, engel olan yok kendisine.-

bu sâyede öğreniyoruz biz de, bazı küçük mezarların neden ziyaretçi beğenmediğini ve neden bazılarının kapıdan geri çevirdiğini fatihaları bile bir yılbaşı arefesinde, mezartaşlarının nihilizmine boyun eğmek nâfile.-

derken mete bey dolduruyor boşlukları gönül hanım'ın serin kirpikleri eşliğinde, erken ölen kimi çocukların, - 'her ölüm erken ölümdür' diyen kimdi- rahimdeki kıvrılışa denk düşürülüp gömüldüğünü söylüyor eski kültürlerde, televizyonda kötü çevrilmiş bir belgesel eşlik ediyor mete bey'in sesine, birden, firketeleri kayıp bir ömrün örüldüğünü farkediyorum ben de, yanlış bir tren bekliyor sanki bir sonraki peronda.-

yeniköy’de bir akşam, lodos yokluyor
pencereleri arada bir, uğrunda ömürler
eskitilmiş bir şehir hatırlatıyor kendisini,
mezartaşlarına denk düşürerek sesini
okunmayı bekleyen bir şiir olduğunu
fısıldıyor belki de ezgisini bir tırpan
gibi kuşanan kandillere, bir kan damlası
halinde düştüğü mendillere, atlas diyorlar
şimdi.-

boşuna yücel’in ve italyan
bilim adamının çabası
okunmayan bir mezartaşı olacağımız
günler, uzak değil bizim de,
-sonra gelsin düğünler.-

yine de,
çürürken direnen
bir şey var
bedenimizde.-

MÜHÜR

bu akşam,
pek fazla öksürüp aksırmadan
ve çocukları uyandırmadan
buldu ayaklarım,
üzerine kapanan
mührün adresini.-

dışarıda bıyık titreten bir kar
terkedilmiş bir ülkeden kalan
ve kıyılarına akrep bile konaklamayan
son yadigâr gibi kuşandı gölgesini.-

zulmün tek sığınağıydı belki de
de ki yerini yadırgayan bir küheylan
yahut acem telâşlarından edinilmiş,
gümüş sahrasında derviş ağırlayan
acemi bir italyan, saydam jiletlerle
dilimliyor sesini.-

derken gençten hayli delişmen
bir genç kız, saçları iki ağır örgü,
kirpikleri müsveddesi yüreğinin,
bileğinin kıyısında kalan son
treni de sürüklüyor ülkesine,
uçarı bir gülümsemeyle silerken,
dudaklarında
ihmal edilmiş bir yaz gibi
gülümseyen
kiraz lekesini.-

bu akşam,
pek fazla mektup kenarı kıvırmadan
ve zarfın mazrufa ettiği eziyete aldırmadan
bedenin solgun geçmişiyle ağırladım
üzerime düşen dünya haritasını, yasını
tutmak için henüz erken olsa da
biliyorum artık, nafile ibadetlerin
çoktan kuşandığını mekkesini.-

plastik bir mühürmüş meğerse
bundan olsa gerek, tıpkı bir
engerek gibi kulak kesiliyor
yitirdiği her sese, bense merak
ediyorum hâlâ, yoksa tarifeli
küçük asya trenlerinde mi
boğmuşlardı
mecûsilere
ağıt
olan
nefesini.-

MÜLTECİ

kendi halinde bir londra gecesi idi işte
aynayı kanat bilip özlerdim istanbul'u.-

bakıyorum şimdi ne kaldı geriye diye
mahûr bir karanlıktan başka bir şey
bulamıyorum pek, bir de boğaz'a
serpilen titrek bir nilüfer kuşatması.-

böyle değildi elbet düşlerimde bu şehir
nasıl demeli bilmem, yabancılaşma belki
bir ıssızlık halinde gezerken kandilli'de
dügümleniyor sesim ıslak bir martı gibi.-

beni kendisine râm eden bir başka büyü
vardı sanki kıyılarında köşelerinde
unutan benim belki o muhayyel türkiyü
aranıp duruyorum rakı şişelerinde.-

bir de insanlar vardı –adları neydi sahi-
uzakken kuşandığım keklik değirmenleri
savrulup gitmişlerdi bilinmez adreslere
çaldığım her kapıda ambulans sirenleri.-

böyle olmamalıydı desem de nafile artık
hayatın mantığı eziyor nilüferleri bile
derviş sabrımın yerinde yeller esiyor
asır kadar uzağım o görkemli sahile.-

tuhaf olan bu işte, londra'da istanbul'u
özlerdim eskiden, burada ise itiraf
ediyorum şimdi, londra tütüyor gözümde
bütün yalnızlığıyla buram buram.-

mülteciler vatansızları yeryüzünün
yüzünüze çarpar bir gün bir yerde.-

bilseniz de bir bilmeseniz de.-

KAYIP KUŞAK

âdetti eskiden,
hüzünlü şarkılarda
bir sigara daha yakılır
ve pencereden
uzak ufuklara
bakılırdı.-

birkaç arkadaş cesediydi elbet
dışarıda ilk göze çarpan, gencecik
ölülerdi bilimlerimizi besleyen,
incecik gelinciklere benzetirdik
kendilerini, 'gök ekin' derdi
kimileri, kimimiz 'harman,'
buna rağmen, dudaklarda ismet özel
şiiirleri¹; muştalar kuşanılıp
geceye çıkılırdı.-

orhan abi olurdu kimi zaman
kimi zaman müzeyyen senar
yeniyetme telâşlarla benimserdik
hemen, pir sultan da yabancımız
değildi, pink floyd'du mesela
avuçlarımızda söndürdüğümüz
sigara, yanık tüterken ince ince,
-ah yanan etin kokusu,-
bilinmez neden,
bir kibrit daha çakılırdı.-

¹ Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında
öyle yoruldu ki yoruldu dünyayı tanımaktan
saçların çok yoruldu gençlik uykularında
acılar çekebilecek yaşa geldiğim zaman
acıyla uğraşacak yerlerimi yok ettim.
Ve şimdi birçok sayfasını atlayarak bitirdiğim bir kitabın
başından başlayabilirim.
(Cinayetler Kitabı)

ama ölmüş arkadaşlar, polis
kayıtlarına düşerken bir bir
bazen ses-soluk kesilir, bazen de
kıblesini çoktan yitirmiş bir şehir
gelip dolanırdı ayaklarımıza, afiş
akşamları olurdu sonra, ambulans
sirenleri filan, derken, gencecik bir
beden daha,
kaldırımlara
bırakılırdı.-

herkesin zulasında birkaç fotoğraf vardı
elbet, perihan memedali'sini yıkardı meselâ
her akşam, akıl hastanesine kapatılmadan
önce, resim soldukça günden güne,
müslüman geçmişini unutup
meyhânelere yıkılırdı.-

sorsalardı söylenir miydi,
o da ayrı mesele, ölüp gitmişlerdi
işte, kurşun, özenle esirgenmiş bir
yerlerine değmişti, kayboluşun
görkemli ülkesinde omuzlanıyordu
tabutlar, ne kadar geç öğrendik,
eski kültürlerinde yeryüzünün,
kadın cline değmemiş her beden
törenlerle yakılırdı.-

âdetti eskiden,
gencecik bir beden
daha verilirken toprağa,
bir kibrit çakılır,
ömrün kıyısına
camdan bakılırdı.-

RİCAT SAKİNLERİ

savaş görmüş çocukları bir ülkenin
acının ardından kenevir yakmıyorsa
ağır postallarını kuşanıp geceleri
yeryüzüne doğru kanat çırpıyorsa
ölümler kendisini yadırgasa gerektir.-

tarih şeritleri de bir gün açıklar adresini
kurutulmuş bir ırmak deltasına yürürken
bir türkü mü söylenir ısıklar eşliğinde
deltasında ırmağın gök ekinler çürürken
çoktan yenik bir derviş, bir de âsâ gerektir.-

eve dönmez çocuklar o sınır boylarından
biri birden mecûsi, biri eksik müslüman
yürek ki kanar durur madalyalara inat
oturup konuşulur sırat akşamlarında
karanfili küstüren bir de masa gerektir.-

âlemleri besleyip aşklara vurmak için
sen de bilirsin oğul, bir yarasa gerektir.-

KARANFİL

gecenin geç bir saati, istiklâl caddesi'nde
yürürken zeynep ve hâle ile tam da
fransız konsoloslugu'nun önünde
yerlere savrulmuş beyaz bir karanfil demeti
çarptı gözüme, ihtimal tuhaf bir kavgaya
kurban edilmişti ve ihtimal bir kadın
tarafından fırlatılmıştı orta yere.-

aklımda necatigil'in mısraı², eğilip usulca
topladım hepsini, sıyrılıp yoksulluklarından
parlamaya başladılar birden veya bana öyle
geldi, bilmem neden gözlerim nemlendi
kendiliğinden, demetin yarısını zeynep'e
yarısını da hâle'ye verdim, birkaç dalı
kendime ayırarak ve istiklâl caddesi'nin
kör kalabalığına bakarak, 'çok şükür' dedim,

'kurtardık hiç değilse
karanfilleri ezilmekten ayaklar altında.-

² Çoklarından düşüyor da bunca
Görmüyor gelip geçenler
Eğilip alıyorum
Solgun bir gül oluyor dokununca
(Yaz Dönemi)

sonra, omuz vurup geçen fotokopi hayatlara
aldırmadan ve bakışlarımızı yeryüzünden
kaldırmadan, yürüdük taksim ilkyardım
hastanesi'ne doğru, gördüğümüz ilk
sedyeye yatırarak beyaz karanfilleri
aldık kapısını acil'in, zeynep biraz
tedirgin, hâle telâşlıydı adamakıllı.-

mevzuâta filan aykırıymış galiba
almadılar beyaz karanfilleri ilk yardım'a
sedyenin üzerinden toplayıp kendilerini tekrar
sıraselviler'den kabataş'a indik gecenin
o saatinde, bırakarak karanfilleri boğaz'ın
serin sularına, rahatladık bir miktar.-

karanfıl koktu boğaziçi sabaha kadar.-

'DOSTLUKLARIN SON GÜNÜ'

-gönlüm yaralı bilmiyorum yâr bana n'oldu-

1.

nev'izâde sokağı'nda bir akşam
havada gergin bir ayaz korkusu
hesaplar kıyıda durmuş bekliyor
altı yorgun ve hayli yalnız adam
hepsi birkaç cinâyetin sorumlusu
en görkemlisi masada emekliyor.-

altı yalnız ve yorgun adam, masa
ların arasından akan ırmağa basa
basa geçiyor, ırmak uslanmış çoktan
tam beş yıl süren londra düşlerinden
utanınsam, vurup çıkacağım kapıyı
ne durdurup engelleyecek bir yasa
ne de dostluklara ayna bir derviş var.-

2.

tuhaf oluyor elbet, yüzyüze konuşulmayı bekleyen bu kadar bahis dururken arada susup oturmak öyle yılların dostlarıyla bilmezden gelsek de hançerler var sırada ustaca ağıt yakılmış menevişli yıllar var altı yorgun adam altı kimsesiz ada.-

yitirildi belki de her şey, araya giren mesafe zamanla ölçülür gibi değil, ferruh bıyıklarına davranıyor durup dururken, tabağı ileri iterken alper saatini çıkartıp koyuyor masaya, herkes geriye çekilip saate bakıyor birden, saat dediğin nedir ki, biraz mazi değirmeni çokça keder, akrebe inat, yitik bir geçmiş i ortada bırakıyor.-

derken haşim'in sesi besliyor öylesine örselenmiş bir maziyi, kürşad'ın kadehe uzanan eli kalıyor yarı yolda, uğur solda sahneye girmeden daha çekiyor kollarını gecenin en sakin masası kendiliğinden dağılıyor, kimsede kalkıp gidecek cesaret yok buna rağmen, çünkü biliniyor, ilk kalkan hemen yitirilecek.-

3.

oysa böyle insanlar değildik biz eskiden
hem belgrat ormanları, hem de bütün bir
boğaziçi tanıktır buna, renginden utan
mayan bir kefen örtülmüş üstümüze sanki
muhayyel bir tufandan kurtarılacak pek
bir şey de kalmamış, derviş tekkesini, isa
mekkesini terketmiş çoktan, hiç yoktan iyidir
diyecek bir yüz bile edinemiyoruz yeniden.-

‘bari bir şarkı söyleycelim’ diyor ferruh
umutsuzca, ‘bari bir şarkı söyleyelim,
bizi bir arada tutan ruh için ağıt mı olacak,
yoksa son sığınağın da yıkılması mı, hep
birlikte karar verelim,’ susuluyor buna
rağmen, dönüp duruyor akrep alper’in
saatinde, kimse bilmiyor, ‘dostlu’kların
son günü’nün hesabı nasıl verilecek.-

sezmiyor olabilir mi ferruh sahiden, karar
verildi çünkü yıllar önceden, uzatmalar
oynanıyor artık, bunun için masa karanlık
bu nedenle gidecek cesaret yok kimsede
yazık, tahammül ediyor herkes birbirine
ama nafile, sürükleniyoruz hep birlikte
sözün çoktan tüketildiği yaban sahile.-

4.

nev'izâde sokağı'nda bir akşam
geçmiş gecelerde birbirine yaslanan
altı yalnız ve yorgun adam, 'bitsin bu gece
artık bitsin' gözleriyle bakıyorlar birbirlerine
durup dururken ıslanan bir şeyler mi karışıyor
kirpiklerine ne, öyle ya, dostluk demişlerdi
vaktiyle, arkadaşlık demişlerdi, benzer
masalara oturup karakamuya direnmişlerdi.-

çıkıp istiklâl caddesi'ne yürüdük neden
sonra, bir cinâyet vardı arada gezinen,
susarak eşlik ediyorduk keyifle kendisine
konuşulacak pek bir şey kalmamıştı zaten
bir dört yol ağzında ayrıldık birbirimizden
her giden geride bomboş bir ırmak bıraktı
yeryüzünün birkaç kenti arkamızdan baktı.-

üzüldüm mü sahiden, bilmiyorum doğrusu
baktım peşleri sıra pek bir şey diyemedim
sydenham'da geçen beş yılı hatırladım yeniden
savunmasız akşamlar o yitik gül kurusu
çözüldü kendiliğinden.-

5.

dile kolay tam beş yıl, adına londra denilen
uzak bir kuzey kentinde, böyle bir geceyi
özlemiştim ben, içime serilen çöllerden
çıkıp da gelmiştim üstelik, ‘bulduğun ne’
diye soracak biri çıkarsa bir gün, hangi
yüzle cevap veririm kendisine.-

böyle insanlar değildik biz eskiden
öyleyse nedir bizi böyle birden eskiten.-

MOĞOL MAHCÛBİYETLERİ

tam da şuramda işte ağır bir hançer gibi
duruyor iç asya'nın solgun sokak arası.-

dağlar mı müştekidir yoksa dolunaylar mı
boynuna düşer düşmez üşüyen o yıldızdan
yüreğini yakın tut çöllerin çağrısına
senin türkün söylenir yarın hep bir ağızdan.-

peştunlar bile şimdi aztek sabırlarıyla
gurbetin yay burcunda say ki bayrak eziyor
kandehar önlerinde karton gülüşleriyle
gözleri eksik bir kız yalın ayak geziyor.-

kenarları kıvrılmış bir ülke haritası
içime akrep salıp yokluyor yokuşları
ve gelip dolanıyor ayağıma akşamdan
kan kızıl hançerlerin yerini buluşları.-

ey sen ki moğollar'ı en son dize getiren
çeribaşı çemkirse yüzün tenhâlaşıyor
kaldır şu kitapları gönlümüz serinlesin
kekeme bir gelecek hâlâ sende yaşıyor.-

tam da şuramda işte ağır bir hançer gibi
isimsiz bir cehennem direnmeye başlıyor.-

OBLOMOV MAHRÛMİYETLERİ

acılara ilhamdır hırkanın saadeti
kollarda çifte yama, kirpikleri kehribar
kandil vakitlerinde beyinde hücre arar.-

siz saten gülüşlerle bilmezden gelseniz de
beyhûdedir direniş yürür aynaya akrep
kuşkularınız şimdi sarnıçlardan mürekkep.-

oblomov söz gelişi, raskolnikov'dur belki
kıyı köşe gezinip aşklara ardıç dizen
muhyayel aynalara radikal ölüm çizen.-

veya anna karenina, ipek gülüşleriyle
bir armağandır sanki tolstoy amca'dan kalan
her akşam yeni baştan yüzümüze çarpılan.-

bir de şolohov vardı “ve durgun akardı don”
ekim bıyıklarıyla salkım saçak işçiler
‘devrim’ tükendi diye sanki sevinecekler.-

ama yesenin başka acının mor kandili
savurup küllerini çekildi aramızdan
bir bilinç çözülürken görülür zaman zaman.-

gorki denklemlerine kelimeler yetişmez
her ünlem eksik kalır artık kendiliğinden
saydam ekim kayıtları geçer kirpiklerinden.-

büyükada'da troçki bakar uzak asya'ya
meksika'da bulacak hançeri kendisini
sesler kilitler artık ruhuna kiblesini.-

oblomov amca akar ırmağın kıyısına
ne yesenin ne lenin, masallar sabır ister
yeryüzü telâşlarda, tanrım yüzünü göster.-

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ahlata ardıç dizip dilsiz gezenler bahsi

HAT

başucumda bir hat,
kimbilir hangi hattat
yazmış talik harflerle
kirpiklerini kıvırmadan
'hiç' diye.-

kenarında ebrû, iznik
çinileri gibi gülümsüyor
insandır bu, baka baka
'hiç'liği benimsiyor.-

oysa ben,
'edep yâhû' diyen
bir hat daha
olsun isterdim.-

talik yahut rika
tiner veya uhu
umurumda bile
değil, bağırarak
gerek halka:
'edep yâhû.-'

HATTAT

kandehar kandilleri tuz serperken yaraya
kanlıca önlerinde bir karanfil serpilir
muhabbet bezirganı teğet geçse de aya
bir çocuğun ölümü aşka bile kefildir.-

hayatsa hakikatin ezilen zaman hani
gurbetse cemiyetin dillerde harman hani
sesinse arşa çıkan gönülde ferman hani
bağışla yunus emre, derviş artık sefildir.-

HAKİKAT

yaktım en son hırkayı bu akşam gezinirken
ve yitirdim ruhumu, şimdi artık mülküm yok.-

sustu sabır sevinci kırıldı bir kez çember
kesildi yağmur birden küstü bütün bahçeler
cesedimin üstünden nasılsa geçecekler
kalmadı bekleyenim, söyleyecek türküm yok.-

tanrı da benim şimdi hem onu unutan da
ayna da benim şimdi aynaya yüz tutan da
benim adım kayıtlı tevrat, incil, kur'an'da
vatanım, milliyetim, bayrağım ve ırkım yok.-

yaktım en son hırkayı ısınsanız gam değil
isterdim gerçi ama kandillerden farkım yok.-

BARİKAT

bir gül, bir gülümse, bir
küle dönüş dönüşebilirsen
dilersen aykırı bir şaka gibi kal
yahut omzuna eflâtun bir şal
al, nasıl olsa yıkılacak,
bırak, yıkılsın ayaklarına
şehir.-

yanına çırak durduğumuz
bir nehir de besler bizi, sen
sabrı iri dilimler halinde
kesen bir bıçak gibi dur
durduğun yerde, içine bak
ve yeniden kur bütün
çalar saatleri yahut kır
kalmasın ayrılığın adı bile
kalmasın nafile yere bir
fikir.-

bir derviştin sen eskiden
şimdi seni eskiten yıllar mı
yoksa kenti kül kestiren
çınarlar mı, yeni doğan
bir çocuk gibisin hâlâ
yahut çocuğunu boğan
bir ırmak gibisin, mesela
kızılırmak, avuçlarında
karanlık sözler, gözler dersin
akşamdan akşama esen
kopkoyu bir
zikir.-

bir gül, bir gülümse, bir
güle dönüş dönüşebilirsen
cami, kilise, havra, dün
palavraydı, bugün de palavra
bir çeki-düzen ver artık
şamdan ve şadırvanlara
yahut aynaya düşen gölgeyle
yetin, çetin olacağı söylenmişti
böyle bir aidiyetin, karanlık
sularında cemiyetin
sevincin hem baldır şimdi
hem zehir.-

çevir yüzümü yüzüne ve devir
gökyüzünü yeryüzüne, bir deprem mi
olacak, varsın olsun, bulunacaksa
bir kıble artık bulunsun, yahut verem mi
akciğere pusu kuran, bırak kurulsun ve
tırmansın yokuşu, böyle bir varoluşu
hangi destan anlatır artık, hangi
şiiir.-

gün gelir
bilinir.-

CEMAAT

bağında bağ arayan nice mürettip gördüm
inkâr edip yüzümü görülmeyene döndüm.-

ve kuşandı kavim akrebin kıblesini
biri uzakta acı, ermeni bir sevgili
diğeri daha yakın boğuyor mekkesini
o bağın bağbanı da yitirmiş nefesini
ufka bakıyor öyle, sanki ufuk var gibi.-

aynayı kuşandıkça yıkılır sırça saray
de ki devir değişti, de ki akşamlar azap
ten iklimi ah gülüm teklifsiz gelir dile
yaraya tuz yerine basılmaktadır kezzap.-

postmodern dervişlerin şeyhine selam olsun
siz öyle nakış nakış, kaneviçedir belki
yahut iğne oyası, şöyle köşede dursun
kırılan aynalarda belki de bulunursun.-

ama ben yarım elma, kıblesi yitik mecnun
ağızına kilit vuran mecûsi varoluşun
sipere girecekken birdenbire bir kurşun
ihtimal galip gelir sen dahi yorulursun.-

FİRKAT

bilinmez adreslerim sormam mülkünü bile
tırmanırken yokuşu yokuş demek nafîle

geldik uzak asya'dan sıratlara gideriz
omuzlayıp güneşi hep kafilè kafilè

siz şimdi gökçe ekin biraz panayır belki
keşke vursa geminiz ağıt yüklü sahile

giysiler dökülürken zarif omuzlarınızdan
yitirilen geceler bir gün gelmez mi dile

kötü bir şiir gibi gezsem de elden ele
bilinmez adreslerim sormam mülkünü bile.-

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

yerini yadırgayan muhayyelât bahsi

YARATI

psikiyatr dostum halûk'a bakarsanız
şu an 'yaratı'nın kıyısındaım ben,
oysa tamamıyla yalan, damarlarımdan
yokluk akıyor çünkü ekranın üzerine,
teoriden utanmadan.-

teori de kendi halinde bir derviş
mahzun gözlerle bakıyor bağdat sahillerine
utançlarını 'yaratı' perdesine germiş
kirpiklerinde bir avuç kan.-

insan,
anlaşılır mı acaba
mahiyyeti malûm aşklarla
ve kıblesi meçhûl
ölümlerle sınanmadan.-

DAKTİLO

gençlik işte,
kimi geceler,
başımı yaslayıp daktilonun
kıyısına, uzak düşlere dalardım.-

harfler sanki bilecekler
içimdeki orman telâşlarını,
yahut birden silecekler
bileklerime vurulmuş mezar taşlarını,
fazla gürültü çıkarmadan
ruhumdaki akrebi bahçelere salardım.-

gençlik işte,
kimi sabahlar,
uyanıp daktilonun kıyısında
işte öylesine harflere bakardım
merdanede kayıtlı duran şiiri
çıkıp balkona yakardım.-

cinnetimi kuşanıp sonra
yeniden ufka bakardım.-

SORAK DAĞLARI'NDA BİR TAPINAK

-nan a lee için-

sorak dağlarının eteklerinde, münzevi
bir budist tapınağı gördüm, yeryüzü
kaygılarından müşteki ruhumu, hemen
budizme döndüm.-

kendi halinde bir tekkeydi sanki
ıssızlığıyla kucaklayıcı bir tekke
ürpererek farkettim bir kez daha
her insan peygamberdi, her tapınak
ziyadesiyle mekke.-

seul kentinin ortasında
soyundum son hırkayı da sırtımdan
bir buda heykelinin gölgesine sığınıp
yüzümü yüzüme gömdüm.-

TANRI DAĞI DÜŞLERİ

aydınlandı tanrı dağı'nın burçları
aydınlandı almatı
bir benim şimdi sanki
yeryüzünün kabahati.-

seni sevdiğim için, evet
sana taptığım için, doğru
başka sebep sorulur mu
her intihara teşnedir artık
hem karakurum, hem altınordu.-

sen duymazsın o başka
ama duysaydın keşke
rahminden süzülen her cenin
geldiği zaman aşka
bileceksin kıymetini şiirlerin.-

ismin ebrû yahut ümit
gün gelir çıkar karşına
mağrur olsan da yaşına
dedem korkut'tur haykırır:
kime kaldı bunca binit
ve ölen o kadar yiğit.-

'ASRÎ ZAMANLAR'

televizyon sinema raksotek
kavmi kıvrımında bir etek
gibi kanatlandı yedi yerden
geçtim akşam üzerlerinden
akşam üzerlerimden geçti
kendine bir sahra seçti
baktıkça sen vaha sandın.-

belki biraz sinan'dın
belki de abdülhamid
seni çizdi tarihler
takvimler seni yazdı
karanlık bir ilkyazdı
şaşkın'da şaşkın şaşkın
aradığım sen miydin
yoksa kan mı kuzeyden
akıp avcuna dolan
'var biraz da sen oyalan'
diyenlere aldandın.-

narindi ellerim ipince
öpsen çoğalırdı birden
o yanlışı kayığa binince
ayrıldı ölüm diriden
kimdir gelen geriden
sual olur mu çeriden
ah o akşam üzeriden
ayrı kıyılara inince
ölümlerle sınandın.-

televizyon sinema diskotek
ah, teke tek yaşanacak acısı
bile kalmadı hayatın, petek
siz bir arı şimdi, geniş getirir
gibi dişliyor aynı zinciri
varsın dişlesin, sen artık
karanlık bir dul gibi kal
nasıl olsa bir kartal
konar omzuna bir gün
ve çeker dağlara seni
sahi neydi senin adın.-

tanrı tanıktır geç kaldın
sefa kaplan'sa muradın.-

BEŞİNCİ BÖLÜM

yanmayı mütemadiyen erteleyen
âteşgedeler bahsi

MECÛSİNİN SONU

kendini tehir etmiş müntehir ateşgede
ibadete meftûndur secdeye serilse de

şeyh galib'im yunus'tur ben de ona bahçıvan
alnımızda utançlar iplikler eğrilse de

göğsümde nal izleri tepinir durur akrep
ölüm düşer rahmine ansızın iner perde

ccsedine tırmanıp bakar şöyle geriye
aşka uzlet diyenler söyleyin şimdi nerde

bakınca görülmeyin gergefe gerilse de
kendini tehir etmiş müntehir ateşgede.-

SON MEKTUP

beğendiniz mi yaptığınızı şimdi, telâşlar, endişeler, kerime nadir romanlarının güzelim ifadesiyle helecanlar (heyelanlar!) derken hastalandım işte; ciddi bir şey değil canım, yüreğinizi yere yakın tutmayın hemen, ‘ince hastalık’ türü bir gönül yarası olup olacağı; ‘siz adamı verem edersiniz’ demek istemiyorum elbette ama kenarı perçemli ‘kağıt’ mendilleri dudaklarıma değdirdiğimde beliren kan lekesi, zalimliğin sıradağlarının gerisinde kimlerin durduğunu da düşündürmüyor değil zaman zaman; memleket mensuplarının sevdiği kelimelerle söylemek gerekirse, ‘olacağı varmış ki oldu, gelip birden beni buldu;’ muazzez tahsin hanımefendi’nin ‘bülbul yuvası’ türünden ilginç isimleri olan kitaplarını da okumam artık, küstüm kendisine durup dururken, ‘moğollar’la yetinirim ben de; ancak, sizin çevreniz geniştir, ömrümün kalan kısmını bir ‘rasathane’de geçirmem konusunda yardımlarınızı esirgemezsiniz umarım; belki solgun bir kış akşamı, elinizde eflâtun karanfillerle ziyaretime bile gelirsiniz; karanfilleri nereye koyacağımı bilemem ben, bir de vazo rica edebilir miyim, hazır yüzüzlüğün yedi rengini birden kuşanmışken.-

bu hastalığa, neden ‘ince’ hastalık denildiğini bildiğinizi varsayıyorum her şeye rağmen; selimciğim ileri’nin değilse de, mehmet rauf veya reşat nuri bey’in ‘ucuz’ diye tesmiye edilen romanlarında bu hususta hayli malûmat bulunduğunu duymuştum edebiyat fakültesi’nin koridorlarında gezinirken; ihtimal, sizde de bir kulak âşinâlığı mevcuttur; dolayısıyla, ‘benden nefret edin ama acımayın’ diyecek durumda değilim, acıyabilirsiniz; hatta, ‘yeryüzüne yeniden döneceğiz’ diye âlemi ateşe veren adı gerekmeyen malûm zervâtan hesap sormanızda da bir sakınca yoktur benim açımdan; ben, gözbebeklerinizi çevreleyen kirpiklerin kıyısına, uzak asya’dan bu yana ruhumda gizli bir bilezik niyetine taşıdığım ırmakları armağan edemeyeceğime yanıyorum bir miktar; bir miktar da, sanıyorum, hülya koçyiğitleri veya filiz akınları o filmlerin, ediz hunların ya da kartal tibetlerin gelip göğüslerine başını koymasını bekler ya, rol dağılımı böyle yapılmıştır çünkü; lâf aramızda, bu ‘esas’ oğlanlardan bir kısmı, sevdiği kadınla her şeyi paylaşmak uğruna, ciğerini vara-yoğa harcayan dudaklarına denk düşürür kendisini, ‘ben de bu hastalığa yakalanmak istiyorum’ gibi bir gönül yüceliğiyle; sizden böyle bir şey bekleyemem herhalde, elinizi elimin üzerine koysanız kafi; hayır, endişe etmeyin, mütekait bir şaire ait olmakla birlikte zariftir kendileri; ‘babam adam olsaydı piyona kursuna filan gönderirdi beni’ diyecek de değilim bu saatten sonra; bakın bunu da itiraf ediyorum, kendi çabalarımınla saz öğrenmeye çalışmıştım vaktiyle lüzumsuz bir kentin lüzumsuz sokaklarında ve fakat ‘gelin ayşe’den öteye geçememiştim pek.-

cenazemin çok fazla görkemli olmayacağını biliyorum, bana bıraksalardı yakılmak isterdim zaten; belki ısınırdınız bir miktar, belki bir faydam dokunurdu size hazır giderken, belki bir-iki damla da gözyaşı armağan ederdiniz bedenime vakit varken; mantıksız biliyorum, sizden ediz hun veya kartal tibet olmanızı bekliyor değilim, tuhaf olurdu zaten; size duyduğum saygı, birdenbire bir cinsiyet karmaşasına kurban gitsin istemem; siz de takdir edersiniz ki, giderayak, zihnimi bir de bununla meşgul etmesem daha iyi olur; siz cenazeme gelmeyin daha iyi, zaten işiniz-gücünüz vardır, moğollar himmet bekliyordur sizden; hayır, sitem ediyor filan değilim, perçemli mendiline gelincikler kusan biri, muhtemelen bu tür kaygıların hayli uzağındadır, en azından bundan eminim.-

peki, bir itirafta daha bulunmak istiyorum, yüzyıllardır yüzünüzü görmemiş olsam da sizinle güzelleşmiştim, sizi düşünmek, sizin ve kelimelerinizin kuytularında gezinmek güzelleştirmişti beni; bu güzelliği yitireceğim için utanç duyuyorum aslında, bir şey yapamaz mısınız sahiden, bu zaman dilimini uzatamaz mısınız; imkânsız mı, gerçekten de imkânsız mı; bir ölü adayı olarak böyle sorular sormaya bile hakkım yok mu demek istiyorsunuz, ben sizi sevdim, size güvenirim, öyle diyorsanız öyledir; yine de, ölürken bile avuçlarında bir sıcaklık hissetmek istiyor insan, halbuki biraz önce cenazemden söz etmiştim; hayat ve ölüm ne tuhaf, özür dilerim, size yük olmak istememişim.-

‘siz cenazeme gelmeseniz daha iyi’ dedim ama cenazeme gelirsiniz değil mi, beni bir cami avlusunda tanımadığım insanlar arasında yalnız bırakmazsınız değil mi; bir yolu varsa görürüm sizi, biliyorsunuz artık, sezgilerim güçlüdür benim, sezerim en azından geldiğinizi; kefenimdeki kan lekeleri de, tarafınızdan bağışlanmış bir karanfil tarlasına dönüşür birdenbire; ölülerin gülmesi ayıptır, farkındayım ama bu kadarcık bir başkaldırıyı çok görmezsiniz bana umarım; nasıl olsa susacağım birazdan, nasıl olsa dudaklarınıza hiç değmemiş bir türkü olacağım birazdan; geçmiş yazlardan kalan kiraz lekesi gibi bir şey işte.-

gelirsiniz değil mi.-

Sefa Kaplan

-disconnectus erectus-

(1 Şubat 1956 - 13 Aralık 2007)

Doğdu ve ölmek istedi, büyüdü, şiirler yazdı, Oblomov'un hırkasını giydi ve yürüdü. Bazıları onda arkaik bir dilin öykünmelerini buldu, bazıları ise üzüldü. İnsan Bir Yalnızlıktır ile 1990 Behçet Necatigil Şiir Ödülü'nü kazandı. Yalnızlığını kanıtlamak için iki oğul, bir kız babası oldu. Kesmedi, dul oldu. Yine de edebiyat tarihlerinde mutena bir yer edinip edinemeyeceği bilin(e)miyor. Çünkü hukuki pürüzleri var.

En iyi arkadaşlarından biri Mustafa Polat'tı. O erken ölere kurtuldu. En ünlü sorusu ise "albayım, hacı arif hangi dertten çıldırdı" oldu. Suçladı, suçlandı, suçlu bulundu. Siz bu kitaba bakarken, dudak büktüğünüz bu cümleyi okurken, o zor / un / lu yolculuğuna çıktı.

Mübalağa yorgun, alkole batık, oldukça cazip, çağdışı bir Asyalı ve ölü bir Avrupalı olarak -Besir Fuad ve Sergey Yesenin'i haklı bularak ve dahi canla başla kan kusarak- yaşıyor.

Tanrı alnına düşen günahı affetsin. Ve İngilizce şiirlerinden necip milletimizi korusun.

Türkçe'de kitapları: Sürgün Sevdaları (şiir; 1984), İnsan Bir Yalnızlıktır (şiir; 1990), Seferberlik Şiirleri (şiir; 1994), Tarih Tereddütten İbarettir (gazeteci-yazar yazıları; 1990), Yahya Kemal Beyatlı (seçmeler; 1995).

İngilizce'de (mutasavver) kitapları: If Open Arm... We Live Without a Future... London Poems

Yıllar önce yukardaki öngörülerde bulunmustuk. Hala daha arkasındayız. Tek fark, bir süredir birbirine değecek kadar yakın kadehlerin arkasında oturabiliyoruz yeniden...

I SBN 975-279-002-X

9799752790024